

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **M. R.**, narozeného dne ..., ukrajinského státního příslušníka, bytem v P. 5 – S., V. 2519/8, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra, Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, nám. Hrdinů 1634/3, P.O.Box 155/SO, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 21.9.2011, č.j.: MV-87246-5/SO-2010

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále též žalovaného správního úřadu), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 25.5.2010, o zamítnutí žádosti žalobce o udělení trvalého pobytu na území České republiky. Žalobce má za to, že rozhodnutí není v souladu se zákony České republiky a domnívá se, že rozhodnutím byla porušeno ustanovení § 2 odst.2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť správní úřad uplatňuje svou pravomoc pouze k účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena a v rozsahu v jakém mu byla svěřena. Dále došlo k porušení ustanovení § 2 odst.4 správního řádu, neboť přijaté řešení není v souladu s okolnostmi daného případu, ustanovení § 3 správního řádu, neboť nebyl zjištěn stav věci v nezbytném rozsahu a napadené rozhodnutí nemá ani náležitosti podle ustanovení § 68 odst.3 správního řádu.

Žalobce uvedl, že udělení povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 67 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých dalších zákonů, ve znění platném a účinném v době vydání napadeného rozhodnutí (zákon o pobytu),

je - kromě jiného - podmíněno čtyřmi lety nepřetržitého pobytu na území České republiky. Odstavec sedmý téhož právního ustanovení umožňuje prominout splnění této podmínky z důvodů hodných zvláštního zřetele.

Žalobce uvedl, že pobývá na území České republiky od roku 2004 na základě různých právních titulů, například na základě výjezdního příkazu, přičemž ode dne 18.6.2007 pobýval na území České republiky jako účastník řízení o udělení mezinárodní ochrany. Dne 17.6.2007 pobýval v souladu s konstatováním správního úřadu na území České republiky neoprávněně, toto pochybení bylo řešeno jako přestupek. Jako důvod pro neřešení pobytové situace již dne 17.6.2007 uvedl žalobce náhlou zdravotní komplikaci manželky S. R., která byla v pátém měsíci těhotenství. Dne 15.6.2007 byli oba budoucí rodiče seznámeni s výsledky genetických testů plodu a téhož dne souhlasili s umělým přerušением těhotenství. Samotný výkon byl naplánován na den 19.6.2007, kdy se manželka žalobce měla dostavit do zdravotnického zařízení. Zdravotní stav manželky se však zhoršil již dne 17.6.2007 natolik, že musela být akutně dopravena do nemocnice. Žalobce se domnívá, že se vzhledem k okolnostem jednalo o důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu výše uvedeného ustanovení zákona o pobytu cizinců. Správní úřad tyto informace označil jako účelové se zdůvodněním, že se jednalo o plánovaný zákrok. Žalobce s takovým hodnocením zásadně nesouhlasí a domnívá se, že správní úřad nevzal v potaz veškeré dostupné informace a nevypořádal se s tvrzením žalobce zákonným a přezkoumatelným způsobem. Žalovaný správní úřad v napadeném rozhodnutí překročil meze správního uvážení a napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné a nezákonné.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě ze dne 10.4.2012 vyplývá, že Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců jakožto pasivně legitimovaný správní úřad se zcela ztotožnila se skutkovými zjištěními i s právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních úřadů obou stupňů. Orgány Ministerstva vnitra jako celek jsou povolány hájit veřejný zájem v oblasti cizineckého práva, to znamená v daném případě zájem na důsledném dodržování pobytového režimu cizinců v rámci platného českého práva. Podaná žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost rozhodnutí zpochybňovala. Z tohoto důvodu žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Žalobce dne 25.5.2010 požádal o vydání povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců.

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 21.7.2010, č.j.: OAM-5194-9/TP-2010, byla předmětná žádost zamítnuta podle ustanovení § 75 odst.1 písm.h) zákona o pobytu cizinců, neboť správní úřad shledal v řízení splněné podmínky podle ustanovení § 67 tohoto zákona.

Proti zamítavému rozhodnutí podal žalobce dne 23.8.2010 rozklad, kterým napadl rozhodnutí v celém rozsahu. Podle názoru žalobce správní úřad prvního stupně nepostupoval v souladu s ustanovením správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Poukázal na to, že jeho nelegální pobyt na území České republiky trval pouze jediný den, kdy byla činnost žalobce komplikována hospitalizací manželky, která byla ukončena provedením potratu. K rozkladu žalobce přiložil propouštěcí zprávu manželky

z Nemocnice v Praze - Motole. Hned následující den 18.6.2007 se žalobce dostavil do přijímacího střediska ve Vyšných Lhotách, kde požádal o udělení mezinárodní ochrany.

O podaném odvolání (rozkladu) rozhodl žalovaný správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 21.9.2011, rozklad žalobce zamítl a napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 21.7.2010 potvrdil se závěrem, že se shoduje v názoru, že žalobce nesplnil podmínku nepřetržitého pobytu na území podle ustanovení § 67 odst.1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný považuje za jednoznačně prokázané, že dne 17.6.2007 pobýval odvolatel na území bez jakéhokoliv pobytového oprávnění. Nesplnění podmínky nepřetržitého pobytu na území vyloučilo možnost postupovat podle ustanovení § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Aplikace uvedeného ustanovení je podmíněna splněním všech podmínek podle ustanovení § 67 odst.1 zákona o pobytu cizinců. Samotný žalobce nelegálnost svého pobytu v podaném odvolání fakticky uznal a poukázal na možnost postupu podle odstavce sedmého téhož právního ustanovení.

Komise se rovněž shodla s názorem správního úřadu prvního stupně o tom, že zdravotní stav žalobce nepovažuje za takový, aby jej bylo možno označit za důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu ustanovení § 67 odst.7 zákona o pobytu cizinců, který pro jeho závažnost umožňuje prominutí splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území. Teprve v odvolání se žalobce vyjádřil k otázce, proč došlo k přerušení pobytu na území. Uvedl, že si nemohl upravit další pobyt na území pro náhle objevené zdravotní komplikace u manželky S. R. Až v odvolání žalobce uvedl, že uvedenými skutečnostmi nechce omlouvat svůj nelegální pobyt v České republice, ale domnívá se, že je logické a pochopitelné, že ve chvílích, kdy byl ohrožen život jeho ženy a nenarozeného dítěte, setrval u rodiny. Komise důvody uvedené v odůvodnění odvolání přezkoumala a uzavřela, že ani tyto skutečnosti nelze považovat za důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu ustanovení § 67 odst.7 zákona o pobytu cizinců. Z propouštěcí zprávy nemocnice v Praze - Motole vyplývá, že manželka žalobce již dne 15.6.2007 absolvovala lékařské vyšetření, přičemž se jednalo o předem naplánovaný zákrok a tvrzení žalobce o tom, že si nemohl upravit další pobyt na území pro náhle objevené zdravotní komplikace u manželky, lze proto označit za účelové.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný správní úřad souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného správního úřadu, jímž bylo pravomocně rozhodnuto o zamítnutí žádosti žalobce o udělení trvalého pobytu na území České republiky.

Žalobce namítal, že žalobou napadené rozhodnutí není v souladu se zákony České republiky.

Podle ustanovení § 71 odst. 1 s.ř.s. je jednou z podstatných náležitostí žaloby podané ve věci tzv. správního soudnictví uvedení žalobních bodů tzn. uvedení toho, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Podle druhého odstavce uvedeného ustanovení rozšířit žalobu o další žalobní body lze jen ve lhůtě pro podání žaloby (tzn. ve lhůtě dvou měsíců od doby, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou). Z uvedených ustanovení vyplývá, že soud může napadené rozhodnutí v tomto případě přezkoumat pouze se zřetelem ke skutečnostem, které žalobce v podané žalobě výslovně uvedl, neboť následně žaloba ve lhůtě pro její podání k soudu doplňována nebyla a k doplněním a upřesněním žaloby po uplynutí uvedené lhůty (včetně uvádění nových skutečností při ústním jednání u soudu) by již soud přihlédnout nemohl.

Výše uvedená žalobní námitka – tak jak byla žalobcem formulována – je podle názoru soudu na samé hranici, která ještě umožňuje soudu konkrétní, věcný a srozumitelný přezkum napadeného rozhodnutí. Žalobcův výčet konkrétních právních ustanovení zákona o pobytu cizinců a správního řádu, jejichž porušení se měl žalovaný správní úřad dopustit, neumožňuje soudu jednoznačně určit, jaký je vlastní obsah námítky, tj. v jakých konkrétních skutkových či právních okolnostech posuzované věci žalobce spatřuje nesprávnost či nezákonnost napadeného rozhodnutí, zda případně namítané vady se vztahují k rozhodnutí správního úřadu prvního stupně nebo i k rozhodnutí žalobou napadenému, zda a jaké konkrétní vady prvoinstančního rozhodnutí byly žalobcem vytknuty v odvolání a jak s nimi naložil odvolací správní úřad. Tyto skutečnosti umožnily Městskému soudu provést přezkum žalobou napadeného rozhodnutí k této námitce do jisté míry obecným způsobem, tj. v dalším odůvodnění se soud blíže mohl zabývat pouze těm námitkám, které svojí určitostí a srozumitelností byly způsobitelné k tomu, aby se jimi soud zabýval podrobně a individuálně.

Žalobce v podané žalobě v obecné rovině namítl, že žalovaný odvolací správní úřad pochybil při výkladu jednotlivých ustanovení správního řádu, zejména ustanovení § 2 odst.2 a 3, ustanovení § 3 a ustanovení § 68 odst.3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, čímž schválil nezákonnosti, kterých se orgán prvního stupně dopustil.

Podle ustanovení § 2 odstavců 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. Správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen "dotčené osoby"), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.

Podle ustanovení § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v ustanovení § 2.

Podle ustanovení § 68 odstavec 3 správního řádu se v odůvodnění rozhodnutí, vydaného ve správním řízení, uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Obecně formulovanou námitku žalobce poněkud zkonkretizoval, když namítl, že nesouhlasí s hodnocením skutkového stavu, jak jej učinil žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, zejména pokud jde o skutečnost, že důvod, proč žalobce neřešil otázku legálnosti svého pobytu na území České republiky již dne 17.6.2007, spočívající v náhlém zhoršení zdravotního stavu manželky žalobce v souvislosti s ukončením jejího těhotenství, správní úřad považoval za účelový. Žalobce vytkl napadenému rozhodnutí, že se v jeho odůvodnění žalovaný dopustil překročení mezí správního uvážení.

Správní uvážení, tj. hodnocení rozhodných skutečností rozhodujícím správním orgánem, nebylo v daném případě soudem shledáno v rozporu s obsahem spisového materiálu a odlišný náhled účastníka řízení na způsob hodnocení rozhodujících skutečností správním orgánem není sám o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí. V dané věci nebylo zjištěno, že by závěry správního orgánu nebyly podloženy dostatečně skutkovými zjištěními nebo s nimi byly v rozporu či že by se správní orgán nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Závěry, k nimž správní orgán dospěl při hodnocení rozhodujících skutečností, nejsou v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování. Tím jsou zároveň i vymezeny meze přezkumné činnosti soudu ve správním soudnictví, pokud jde o správní uvážení. Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, respektive zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z týchž skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení trvalého pobytu na území České republiky bylo vydáno, protože účastník řízení nepobýval na území České republiky nepřetržitě a legálně po zákonem stanovenou dobu čtyř let, protože dne 17.6.2007 pobýval na území státu neoprávněně. Proti uvedené skutečnosti žalobce ničeho v podané žalobě nenamítal, jeho námitky směřovaly především k nesprávnosti závěru správních úřadů o tom, že žalobcem tvrzený důvod uvedeného jednání lze posoudit jako důvod hodný zvláštního zřetele podle ustanovení § 67 odstavec 7 zákona o pobytu cizinců. Městský soud v Praze dospěl po provedeném řízení k závěru, že popis konkrétního skutkového děje, tj. jednání žalobce a jeho podřazení pod příslušné ustanovení zákona o pobytu cizinců, jsou natolik dostačující a přiléhavé, že nemohou způsobovat žalobcem namítanou nezákonnost napadeného rozhodnutí o odvolání, tj. nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

Podle ustanovení § 67 odstavec 1 zákona o pobytu, ve znění účinném v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí, se povolení k trvalému pobytu po čtyřech letech nepřetržitého pobytu na území vydá na žádost cizinci, který na území pobývá v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany za podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti.

Podle ustanovení § 67 odstavec 4 téhož zákona je žádost při splnění podmínek, uvedených v odstavci prvním, oprávněn podat i cizinec, který o vydání tohoto povolení žádá z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele.

Podle ustanovení § 67 odstavec 7 téhož zákona splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území lze prominout z důvodů hodných zvláštního zřetele, zejména je-li oprávněným cizincem osoba mladší patnácti let nebo nepříznivý zdravotní stav žadatele nastal za pobytu na území.

Městský soud v Praze na základě posouzení žalobních bodů nemohl přisvědčit námitce žalobce, že správní úřad při vydání žalobou napadeného rozhodnutí nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, protože ze žalobních tvrzení žalobce nevyplývá, v čem konkrétně tato námitka spočívá, tj. v čem žalobce spatřuje odůvodněné pochybnosti o skutkových závěrech, k nimž správní úřady dospěly v obou rozhodnutích. Obdobně není zřejmé, jaké konkrétní rozhodné okolnosti, svědčící ve prospěch a v neprospěch žalobce, nebyly v daném případě zohledněny či vůbec zjištěny a zda a v jaké fázi správního řízení žalobce rozhodné okolnosti tvrdil. Otázkou veřejného zájmu se žalovaný správní úřad dostatečně podrobně zabýval v odůvodnění rozhodnutí tam, kde napadené rozhodnutí obsahuje pasáž, vztahující se k ustanovení § 2 odstavec 4 správního řádu a pokud jde o žalobcem tvrzenou nepřesvědčivost odůvodnění napadeného rozhodnutí jako celku, soud nezjistil, že by se správní úřad nevypořádal s provedenými důkazy a z podané žaloby není zřejmé, jaké důkazy měl žalobce v této souvislosti na mysli, když ze spisového materiálu nevyplývá, že by žalobce v průběhu správního řízení nějaké konkrétní důkazy navrhoval.

Je nutno uzavřít, že z obsahu spisu, z napadeného rozhodnutí a z podané žaloby vyplývá, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení trvalého pobytu na území České republiky bylo vydáno proto, že bylo zjištěno, že žalobce účelově v průběhu řízení měnil označení a popis rozhodných skutkových okolností, na základě nichž se domáhal prominutí zákonem stanovených podmínek, za nichž mu uvedený typ pobytu lze udělit. Těžištěm odůvodnění napadeného rozhodnutí je odůvodnění, proč správní úřad nepovažoval za důvody zvláštního zřetele hodné pro postup podle ustanovení § 67 odstavec 7 zákona o pobytu zdravotní stav žalobcem samotného. Účelovost jednání žalobce dovozoval žalovaný správní úřad především z toho, že až v podaném rozkladu se žalobce vyjádřil k otázce, proč v jeho případě došlo k přerušení legálního pobytu na území České republiky. K jeho tvrzením argumentoval žalovaný tím, že z propouštěcí zprávy manželky žalobce S. R. z Fakultní nemocnice v Motole je zřejmé, že manželka žalobce absolvovala lékařské vyšetření již dne 15.6.2007 a lékařský zákrok přerušení těhotenství již by lékařem naplánován. Z uvedeného správní úřad dovodil, že tvrzení žalobcem o tom, že si další pobyt v České republice nemohl upravit v důsledku náhlého zhoršení zdravotního stavu jeho manželky jsou s obsahem uvedené lékařské zprávy natolik v nesouladu, že tvrzení žalobce lze označit za účelové.

Z odůvodnění obou rozhodnutí je patrné, že se správní orgány obou stupňů konkrétním jednáním žalobce podrobně zabývaly a toto jednání vyhodnotily z pohledu zákonem stanovených podmínek. Stát důvodně očekává, že osoby, pobývající na jeho území, právní předpisy porušovat nebudou. Žalovaný odvolací správní úřad se ve správním řízení a v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval všemi shromážděnými listinnými důkazy a vypořádal se se zjištěnými skutečnostmi. Městský soud v Praze neshledal žádné vady řízení, které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí. Na základě výše uvedeného odůvodnění Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně a proto ji postupem podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobkyně, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24.července 2012

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu